

Sen Bizi Kiminle Bilirdin?

Hükümdarlık yıllarının neredeyse tamamını seferlerde geçiren, binbir türlü çilenin kendisine hiçbir zaman bezginlik ve yorgunluk vermediği Yavuz Sultan Selim'in son anlarını, nedîmi Hasan Can şöyle anlatır:

“Yavuz’un sırtında şîrpençe adı verilen bir çıban çıkmıştı. Çıban, kısa zamanda büyüdü, bir delik hâline geldi. Öyle ki, yaranın içinden Yavuz’un ciğerini görüyorduk. Kendisi çok muzdaripti.

Âdeta yaralı bir arslan gibiydi. Acziyeti bir türlü kabullenemiyor, cengâver askerlerine taktik ve tâlimat vermeye devam ediyordu. Yanına yaklaştım. Bana kendi hâlini kasederek:

- Bu zaman ne zamandır, Hasan Can? diye sordu.

Ben de, artık fânî yolculuğun sonuna, bâkî hayâtın başına ulaşmış olduğunu sezdiğim için hüznle:

"Pâdişâhım, artık Allahü teâlâ ile beraber olma zamanınız herhâlde geldi!" dedim.

Koca sultan döndü, yüzüme hayretle baktı:

- "Sen bizi şimdiye kadar kiminle beraber zannederdin?

Cenâb-ı Hakk’a teveccühümde bir kusur mu müşâhede eyledin?" dedi ve bana son olarak

Sûre-i Yâsîn’i okumamı emretti.

«Selâm» âyetine geldiğim zaman da rûhunu Rabbine teslim etti.”

Hayatlarında Allahü teâlâ ile olanlar, son nefeslerinde de bu nîmete mazhar olurlar.

Kaynak: ehlisunnetbuyukleri.com